

БАСНЯ

БРЪМБАРЪ И ТОПОЛА

Бръмбарътъ кацналъ на тополата, разгледалъ я отъ върха до корена, па викнала недоволно:

— Топола — голѣмо дърво, а прадзно: ни цъвти, ни ражда, ни гости срѣща-изпраща, ни данъчецъ на царя плаща. Май че мързелъ ще я умори!

— А ти, бръмбаре, — отвърнала тополата, — прехваленъ многоработнико, какво си изработилъ? Покажи примѣръ, да видя отъ тебе!

Мързеливцитѣ само критикуватъ отъ тѣхъ полза нѣма — тѣ сами гладуватъ.

Дѣдо Благо

ЧИЧО ЯНКУЛЪ

Настърви се Кумчо Вълчо. Настърви се една зима и презъ нощъ-две — хопъ! право въ кошарата на чичо Янкулъ. Поне да идва другаде, а то на сиромашката чичо Янкулова кошара. Настърви се и доста пакости стори. А чичо Янкулъ да не речете, че се не грижи. Грижи се човѣкътъ. Куче едно обеси надъ кошарата, коса окачи тамъ и самъ много нощи студува, скритъ подъ сайвана съ брадва въ ржце, но нищо не помага. Кумчо Вълчо бѣше опитенъ и знаеше кога да идва. Но и чичо Янкулъ не падаше по-долу. Премѣсти овцетѣ си въ мазата, а въ кошарата изкопа дълбока и широка дупка. Постави тамъ едно шиле и зачака...

Една нощъ Кумчо Вълчо обиколи чичо Янкуловата кошара. Обиколи я той нѣколко пѣти, но не се реши да влѣзе вжтре. Насѣщаше, че нѣщо му се крои. Въ кошарата не се чуваше мъркането на овцетѣ. Тамъ поблѣйваше отъ време на време шиле. Но най-сѣмнително бѣше това, че кучетата бѣха вързани и отъ мазата идѣше овча миризма. Пооблиза се Кумчо Вълчо, пооблиза се и си отиде. И всѣка нощъ продължаваше да идва. Но докато не бѣше много изгладнѣлъ, въ кошарата не смѣеше да се прехвърли.